

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.566 van 6 september 2000
in de zaak A. 88.605/VII-20.128.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kroonlaan 190

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 22 december 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 10 december 1999;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2000 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partij-
en;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juli
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
A. HAEGEMAN die, loco Advocaat A. NAVASARTIAN ver-
schijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE
NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij,
en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de
tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt
op 27 december 1998 en zich de volgende dag vluchteling
verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op
24 maart 1999 een beslissing neemt tot weigering van
verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te
verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchte-
lingen en de staatlozen deze beslissing op 20 september

1999 bevestigt, die hij evenwel bij brief van 22 november 1999 intrekt; dat de Commissaris-generaal op 29 november 1999 een nieuwe bevestigende beslissing neemt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Betrokkene werd verhoord op 10 mei 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, die beweert het Azerische staatsburgerschap te bezitten en van Armeense afkomst beweert te zijn, verliet zijn land op 25 november 1988. Hij zou via Georgië naar Sotchi, Rusland, zijn getrokken waar hij tot 1998 op illegale wijze zou hebben verbleven. Op 24 december 1998 zou hij Rusland hebben verlaten en zou hij naar België zijn gereisd waar hij op 27 december 1998 aankwam en een dag later een asielaanvraag indiende. Volgens de verklaringen die betrokkene op 10 mei 1999 aflegde voor het Commissariaat-generaal zouden alle Armeense bewoners van zijn dorp, op 25 november 1988 door de politie zijn gedwongen het dorp te verlaten richting Armenië. Onderweg zou de vrachtwagen waarin betrokkene zich bevond door Azeri's zijn bekogeld met stenen. Daarom zou hij samen met zijn burens, K. en M., zijn gevlucht. Daarna zouden zij een bus richting Tbilisi hebben genomen met de bedoeling naar Sotchi te gaan waar betrokkenes buurman een kennis zou hebben gehad. Vanuit Tbilisi zou betrokkene samen met zijn burens naar Sotchi zijn getrokken. Betrokkene zou evenwel nooit in Sotchi zijn geregistreerd, hetgeen aanvankelijk geen problemen zou hebben opgeleverd. In 1995 zou betrokkene problemen hebben gekregen omwille van het feit dat zijn identiteitsdocumenten niet in orde waren. Betrokkene zou meerdere malen zijn aangehouden door de politie die hem er steeds van beschuldigden geen geldige documenten te bezitten. De eerste maal dat betrokkene in aanraking kwam met de politie zou er enkel een identiteitscontrole zijn uitgevoerd. Vanaf de tweede maal zou betrokkene zijn meegenomen naar het commissariaat waar hij zou zijn geslagen. Eén maand voor betrokkenes vertrek zou betrokkene drie dagen zijn vastgehouden. Tijdens deze opsluiting zou betrokkene zijn voeten hebben gebroken. Hij zou bij deze gelegenheid ook pas zijn pas- poort hebben teruggekregen nadat Misak ervoor zou hebben betaald. Eén week voor betrokkenes vertrek uit Sotchi zou hij zo zwaar zijn geslagen op het Commissariaat dat hij het bewustzijn verloor. Toen hij opnieuw bijkwam zou hij hebben vastgesteld dat zijn oor gedeeltelijk van

zijn hoofd was gerukt en dat zijn schouder gebroken was. Na betrokkenes vrijlating zou M. hem hebben aangeraden het land te verlaten. Hetgeen hij op 24 december 1998 zou hebben gedaan.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat betrokkenes vrees in het kader van de Vluchtelingenconventie dient beoordeeld te worden ten opzichte van het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit. Vermits betrokkene beweert het Azerisch staatsburgerschap te bezitten, dient zijn vrees dus t.o.v. Azerbeidzjan te worden beoordeeld. Betrokkene verliet Azerbeidzjan volgens zijn verklaringen echter al in 1988, toen hij naar Rusland zou zijn gegaan waar hij illegaal verbleef.

Betrokkenes problemen in Rusland dienen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag niet in overweging te worden genomen vermits hij niet het Russisch staatsburgerschap bezit en er volgens zijn verklaringen illegaal verbleef. Wat zijn vrees t.o.v. Azerbeidzjan betreft, kan opgemerkt worden dat betrokkene dit land al meer dan tien jaar geleden verliet. Hij verzuimde nadien zich in Rusland tot de overheid te wenden om bescherming en een verblijfsstatuut te vragen. Wat betreft zijn beweerde problemen in Azerbeidzjan, kan dus gesteld worden dat betrokkene met deze asielaanvraag rijkelijk laat is om hiertegen bescherming te vragen.

Er dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen wordt ondergraven door verdere tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder er in 1988 in een bomexplosie omkwam. Voor het Commissariaat-generaal stelde betrokkene evenwel dat zijn moeder stierf als gevolg van hartproblemen die niets te maken hadden met explosies. Ook stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken door de politie van Sotchi ooit te zijn beschuldigd van desertie en moord. Voor het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene nooit van andere zaken dan het gebrek aan propiska te zijn beschuldigd. Aanvankelijk verklaarde betrokkene dat hij voor het laatst gearresteerd werd een maand voor zijn vertrek naar België. Later verklaarde betrokkene over deze arrestatie dat deze niet de laatste was. Er zou nog een arrestatie zijn geweest (op) ongeveer een week vóór zijn vertrek uit Sotchi. Bij deze arrestatie zou hij zijn schouder hebben gebroken. Tenslotte verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat hij van verschillende personen, o.a. verkopers op de markt, het advies kreeg Sotchi te verlaten. Voor het Commissariaat-generaal ontkende hij dit en stelde dat enkel Misak hem dit aanraadde.

Na al deze vaststellingen kan aan betrokkenes asielrelaas geen geloof meer worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van de motiveringsplicht

De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De motivering moet steun vinden in het dossier en gebaseerd zijn op alle elementen van het dossier. De motivering moet eveneens redelijk zijn.

In casu is de motivering van het CGVS onjuist en gebaseerd op verkeerde feitelijke overwegingen.

Ten eerste: de bestreden beslissing stelt dat de asielaanvraag van de betrokkene niet tegenover Rusland kan behandeld worden omdat hij niet de Russische nationaliteit bezit en er geen verblijfsvergunning heeft.

Bovendien, nog steeds volgens het CGVS, kan de aanvraag niet tegenover Azerbeidzjan behandeld worden omdat betrokkene het land tien jaar geleden is ontvlucht en de asielaanvraag dus redelijk laat is. Deze stelling is het toppunt van obscurantisme: de behandelende jurist probeert nevels te creëren om de weg niet zichtbaar te maken.

De asielaanvraag van de betrokkene moet ofwel tegenover het laatste land van verblijf beoordeeld worden ofwel vis à vis het land van herkomst of het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. In ieder geval moeten de problemen van de betrokkene vis à vis Azerbeidzjan of Rusland beoordeeld worden. Bovendien is het niet duidelijk wat de bedoeling van het CGVS is wanneer het stelt dat de betrokkene laat is met zijn asielaanvraag. Blijkbaar meent het CGVS dat zelfs indien iemands leven in gevaar zou zijn op basis van de criteria van de Conventie van Genève, zijn (haar) asielaanvraag ongegrond moet verklaard worden omdat zij laattijdig is. Deze stelling kan zeker niet bijgetreden worden en is tegen elke redelijkheid.

Ten tweede: de beslissing is eveneens gebaseerd op een beweerde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de betrokkene bij het CGVS en de verklaringen bij de DVZ. De betrokkene zou gezegd hebben dat hij beschuldigd wordt van moord en desertie bij de DVZ terwijl hij bij het CGVS verklaard heeft dat hij enkel problemen heeft gehad omwille van zijn illegaal verblijf.

Er moet gesteld worden dat de nota van het CGVS niet leesbaar is en het bijgevolg niet mogelijk is de beweringen van het CGVS te controleren. Uit deze nota blijkt zeer duidelijk dat alles in een telegramstijl

wordt gesteld die niet gemakkelijk te begrijpen is. Het volgende voorbeeld van een passage die tot op zekere mate leesbaar is, illustreert de taalvaardigheid van de behandelende jurist. **'politie kwam x wou dingen nemen. Politie dacht dat h. van mij was- zij begrepen niet hoe dat kwam. Ze geloofden me niet----nemen mij mee naar commissariaat. Marchandis bleef daar. Handelaar ze/ h. (buurman)'** (blz. 7 eerste paragraaf van de nota van het CGVS). Deze passage toont aan dat er geen waarde kan gehecht worden aan de nota genomen tijdens het interview bij het CGVS.

Bovendien moet gesteld worden dat de behandelende jurist echt intimiderend is te werk gegaan. B.v. op de vraag "hoeveel keer werd u geslagen door de politie in Rusland" (eind pagina 8) heeft de betrokkene gesteld "minstens 10 keer". De volgende vraag luidde "geen 20 x ?", waarop de betrokkene heeft geantwoord "nee". Alleen deze passage toont aan dat de behandelende jurist met de verzoeker aan het spotten is.

Ook moet kritiek geuit worden op de gebruikte taal van de jurist: b.v. voor het woord politie wordt geschreven "flikken". Het is niet duidelijk of de kandidaat deze term heeft gebruikt (hetgeen uitgesloten is vermits hij geen Nederlands praat) of de behandelende jurist. In het laatste geval rijst de vraag of de behandelende jurist deze methode niet heeft gebruikt bij belangrijke woorden die essentieel zijn bij de behandeling van zijn asielrelaas.

Er moet gesteld worden dat, zelfs indien de argumentatie van het CGVS juist zou zijn, quod non, er geen tegenstrijdigheid is: de betrokkene heeft verklaard dat hij verschillende keren werd opgepakt op basis van zijn illegaal verblijf. Om van hem geld los te krijgen hebben politiemensen hem bedreigd hem van iets te gaan beschuldigen, zelfs van moord, desertie enz. Dit is een veel voorkomende methode bij de politie in Rusland t.a.v. de Kaukasiërs (zie rapporten van Amnesty international van september 97 en april 98) en het CGVS is zeer goed op de hoogte of moet op de hoogte zijn van dit type van intimidaties en methodes.

Ten derde: het CGVS heeft gesteld dat de betrokkene in de huidige omstandigheden mag terug geleid worden naar zijn land van herkomst. Het is niet begrijpelijk naar welk land betrokkene volgens het CGVS moet terug gestuurd worden: naar Rusland of naar Azerbeidzjan? Indien het CGVS meent dat de betrokkene naar Rusland moet terug gestuurd worden, dan kan het niet meer stellen dat de asielaanvraag van de betrokkene niet vis à vis Rusland behandeld kan worden. Of,

blijkbaar wil het CGVS een Armeniër terugsturen naar Azerbeidzjan? Dit zou pas echt cynisch zijn.

De bovenvermelde elementen tonen aan dat de motivering van het CGVS onredelijk, gebrekkig en niet juist is.";

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de asielaanvraag luidens artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie, beoordeeld moet worden ten aanzien van "het land waarvan hij de nationaliteit bezit"; dat derhalve terecht werd vastgesteld dat de feiten die verzoeker ten aanzien van Rusland inroept, niet in overweging dienen te worden genomen; dat, nu werd vastgesteld dat verzoeker Azerbeidzjan reeds verliet in 1988, in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoeker meer dan tien jaar na het verlaten van zijn land asiel aanvroeg; dat deze vaststelling op zich reeds volstaat om te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat deze mogelijkheid overigens uitdrukkelijk werd voorzien door artikel 52, § 1, 51, van de Vreemdelingenwet; dat hieruit volgt dat het tweede onderdeel, met betrekking tot de tegenstrijdigheden, niet langer dienstig kan worden aangevoerd; dat, wat het derde onderdeel betreft, het advies met betrekking tot de terugleiding dat de Commissaris-generaal geeft in toepassing van artikel 63/5, derde lid, van de Vreemdelingenwet, geen verband houdt met de niet-erkenning als vluchteling; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes september tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.